

СПРАВА «МПП «ФОРТЕЦЯ» ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF FORTETSYA, MPP v. UKRAINE)

(заява № 68946/10)

Стислий виклад рішення від 11 червня 2020 року

У листопаді 2004 року підприємство-заявник сплатило Державній виконавчій службі України (далі — ДВС України) за придбаний на прилюдних торгах автокран у рамках виконавчого провадження щодо третіх осіб. Підприємство-заявник перерахувало вартість автокрану на рахунок ДВС України.

У грудні 2005 року суд першої інстанції визнав прилюдні торги недійсними, визнавши право власності інших осіб на автокран, та встановив, що начальник відділу ДВС України провів торги не виконавши вимоги ухвали суду, якою було припинене виконавче провадження. Підприємство-заявник у квітні 2009 року подало позов проти місцевого відділу ДВС України про повернення сплаченої за автокран суми. Господарський суд Рівненської області відмовив у задоволенні позову. Суди апеляційної та касаційної інстанцій залишили без змін це рішення у зв'язку з тим, що підприємство-заявник у своєму позові помилково послалося на статті Цивільного кодексу України, стверджуючи про невиконання ДВС України своїх договірних зобов'язань, тоді як завдана шкода була пов'язана з позадоговірними зобов'язаннями.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) підприємство-заявник скаржилося за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на позбавлення його майна внаслідок помилки ДВС України і ненадання відшкодування у зв'язку з цим.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зазначив, що підприємство-заявника позбавили права власності на майно з вини ДВС України, водночас йому не надали за це відшкодування. У зв'язку з цим Європейський суд встановив, що на підприємство-заявника було покладено непропорційний тягар та констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити підприємству-заявнику 8 018,86 (вісім тисяч вісімнадцять євро та вісімдесят шість центів) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».